

Fragment Close-up

Het maakte het makkelijker dat we elkaar zo goed kenden. Daardoor werkte ze, zonder het te weten, mee, en werd het intiem, geborgen bijna. Drie maanden heb ik me erop voorbereid. Eerst heb ik het plan aan alle kanten belicht. Geprobeerd het voor mezelf te visualiseren. Toen ik zeker wist dat het mogelijk moest zijn, was het geen gedachtespinsel meer, maar werd het een deel van mezelf. Het was heerlijk om ermee bezig te zijn, vanaf de voorbereidingen, die bestonden uit gesprekken met haar en de mensen om ons heen, tot aan het aanschaffen van de spullen die ik nodig had.

Toegegeven, veel was dat niet. Ze bracht me zelf op het idee.

Edith kon niet zo goed tegen gebroken nachten, dan waren haar ogen de volgende ochtend dik en rood.

En hoewel ze veel meer in huis had dan schoonheid alleen, wilde ze vóór alles mooi zijn. Wat mij betreft was ze dat altijd, of ze nu in vol ornaat op een receptie de show stal of net uit bed kwam en, zich verontschuldigend voor haar slonzige verschijning, in badjas thee voor me zette. Een slaapmiddel was voor haar de enige manier om niet steeds wakker te worden van het gerommel 's nachts.

Ik keek ernaar uit, voelde me als een kind dat in de rij stond voor de achtbaan. Steeds een stapje vooruit, steeds dichterbij. De toenemende opwindning, die zijn hoogtepunt bereikte op de avond dat alles als een perfect passende puzzel in elkaar viel.

We hadden samen een fles wijn leeggedronken en het gehad over dingen die ons boeiden. Over kunst en kunstenaars, die de ondoordringbare en onbegrijpelijke wereld van de fantasie en emotie tastbaar maakten voor het grote publiek. Kunstschilders, beeldhouwers, schrijvers, muzikanten.

Ze was heel relaxed en leunde tegen me aan. Meer dan eens zei ze dat ze zich bij mij zo op haar gemak voelde, dat ze me helemaal vertrouwde. Ze was al aan het wegzakken, het middel werkte opvallend snel.

Ik drukte haar tegen me aan en zei dat ze beter even in bad kon gaan. Ze was moe, ze had te veel meegemaakt, en na een verkwikkend bad en een goede nachtrust zou ze minder zwaarmoedig tegen alles aan kijken. Morgen zou ze zich vast beter voelen.

Ik begeleidde haar naar de badkamer, zette haar op het toilet en duwde haar al slap wordende lichaam naar de zijkant, zodat het steun vond bij de muur. Daarna pakte ik latex handschoenen uit mijn broekzak en trok ze aan. Ze zag het niet eens, haar ogen waren gesloten en ze haalde oppervlakkig adem. Ik deed de kraan open. Warm en koud. Draaide de afvoer dicht, en wachtte. Het water vulde traag de badkuip.

Een gigantisch bad, ontworpen om met twee of drie mensen in te baden. Ik trok een kastje open en vond badolie, waarvan ik een beetje in het water goot. Zette de fles daarna terug. Om de tijd te doden keek ik

naar mezelf in de spiegel, een enorme wand achter de wastafels, en ik grijnsde naar mijn spiegelbeeld.

Op de achtergrond leunde Edith tegen de betegelde muur, als een in elkaar gezakte paspop. Misschien mompelde ze iets, dat weet ik niet meer, ik was te vol van mezelf, van het hele plan.

Toen het water de badkuip tot over de helft had gevuld, viel mijn oog op het scheermes in de houder.

Geen wegwerpdinjetje, maar een handgemaakt scheermes zoals je die weleens ziet bij Italiaanse barbiers. Vlijmscherp. Mijn hart begon onregelmatig te kloppen bij het gevoel dat het scherpe mes me gaf, de ideeën – nieuwe ideeën – die in me opkwamen. Daarna schudde ik mijn hoofd. Nee. Blijf bij het plan. Geen improvisaties. Er kan altijd nog een volgende keer zijn.

Maar niet voor Edith.